

MUCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 1 Mayıs 1993 Sayı: 44

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kırlarda ve şehirlerde biz varız

Şehitler kampanyasında sesimiz
ülkenin her yanında yankılandı.
Devrim yürüyüşümüz sürüyor.
Dersim'de katledilen 12 Devrimci
Sol gerillası Dersim halkının
mücadelesiyle kucaklandı.
Tunceli'de, Hozat'ta, Pertek'te,
Gürkaynak'ta, İstanbul'da
gerillalar binlerin katılımıyla
toprağa verildi. Kepenkler,
kontaklar kapatıldı, okullar
boykot edildi.
Gerilla halkın umududur. Halkın
gerillayı sahiplenışı, şehit
gerillaların yerinin boş
kalmavacağını gösteriyor.

Bugün tek derdleri, tek politikaları devrimci hare-
ve önderliğini yıpratmak ve kendilerini mülteci

"Sabo'lara verdiğimiz sözü tutarak, Dersim'in dört bir yanında emekçilerin orak keçiği yıldızını dalgalandıracağız. Şehitlerimiz devrim sözümdür var. Her ne pahasına olursa olsun, şehitlerimizin yarattığı değerleri hiç kimseye cığnıtmadan yanlarına taşıyıp sözümdüze duracağız."

Böyle diyorlardı Dersim gerillaları; "Duvarlara kanlarıyla inançlarını yazanlara sözümdür var. Sözümdüze duracağız. O büyük günün gürlemesiyle Dersim'de dağlarda halaya duracağız;" diyorlardı Ahmet Karlengeç, Müfrezesinin gerillaları. Onlar sözülerinin eri, dümanın korkulu rüyası oldular... Şimdi onlar Dersim dağlarında bir isyan ateşledi...

Legale sıkışıp kalmış, yeraltında çekilip bir keçirdeye sahip olmayan bir devrimci hareket yaşayamaz; bir devrimci hareket şehirlerde ne kadar gelişmiş olursa olsun, ülkenin dağlarında çok salmış gerillalara sahip değilse zaferi elde edemez. Devrim yeraltında da, yerüstünde de; şehirde de kırdı da örgütlenmek, kendini büyümek zorundadır. Onlar bu bilinçle hareket ettiler. Devrimci hareket şehirlerde atılımını gerçekleştirdiğinde, sabırla, inatla, küçük fakat inatçı adımlarla kırarda gerillayı fışkırdı. Bu fışıl bugün artık ben varım diyor. Kavgaya çekilmezizle beraber süreçte, onlarla büyüyecekti. Malatya dağlarında Serafetçilerle, Sabit'lerle, Kemal'lerle büyüdü; Sivas dağlarında Ahmet'lerle, sürdü kavgayı. Şimdi Dersim dağlarında isyan ateşleri onlarla harlanıyor.

Devrimci hareket şehirde de, kırdı da halkın umudu haline geldiği atılımın gerçekleştirilip, kavranıp büyütüleceği sırada hareketli düşman karşısında gözden düşürmek, kişisel harları uğruna sınırlar mücadelesinden tasfiye etmek isteyenlere karşı hareketi sahiplenip böyle demislerdi: "Bugün Devrimci Sol Türk ve Kürt halklarına bir umut ışığı yakmıştır. Bizler bu ışığı karartmaya çalışılmamızdaki benedimimizle setler oluşturmuş, salımlarını daha da sağlamlaştırıp güçlendireceğiz."

Dersim onları için Türkiye ve Kürdistan'ın Sierra Maestra'sıydı. Kürdistan'da uzlaşma rüzgarlarının estiği, devrimci hareketi zaafa uğratılmaya çalışıldığı günümüzde kendi omuzlarına çok önemli görevler düştüğünün farkındaydılar. Bu nedenle Devrim Şehitleri Kamppanyası'nın bir parçası olarak Çemişkezek Akkapanı Jandarma Karakolu'nun baskınıni düzenleyen Dersim İbrahim Erdoğan Kar SOB'leri Komutanlığı'na bağlı olarak hareket ediyorlardı.

İbrahim Erdoğan Kar SOB'leri Komutanlığı'na bağlı olarak hareket ediyorlardı.

23 Nisan'da şehit düştü 12 Devrimci Sol gerillası Dersim İbrahim Erdoğan Kar Gerilla Birliği'ne bağlı Ahmet Fazil Ercüment Özdemir Müfrezes'in üyesiydi. Pertek grubu olarak da bilinen bu müfrezeye yeni oluşturulmuş, üyelerinden bazıları gerillaya yeni katılmışlardı. Çemişkezek Akkapanı Karakolu baskınından ardından devletin sürdürdüğü operasyonlarda arda birkaç çemberi geçtiler. Sürekli hareket halinde olmak zorundaydılar. Pertek'e bağlı Ardic köyü civarına çekildiklerinde 3 gün boyunca uykusuz ve son derece yorgundular.

Gerillalar 23 Nisan'da sabaha doğru Ardic köyünün Golangoz mezarasına geldiler. Burada köylülerin uyanısı üzerine çekilmek zorunda kaldılar. Operasyon özel timler ve binlerce asker tarafından yapıyorlardı. Halkın anlamlarına göre, operasyonun başında olan kişilerden biri, TKP/ML-TIKKO gerillasıyken, devlete ibtiğiniye gelen "Bozo" lakaplı kişiydi. Golangoz mezarasından çekilen gerillaları, yine aynı köye bağlı bir saatlik mesafede olan Galaxane mezarasına doğru yönelirdi. Ancak burada da devlet güçleriyle karşılaşan gerillalar sabah saat 9'den önceyle dek çatışmayı sürdürdüler. Gerillalardan beş kişi ölmüş, iki kişi köy civarlarında kurtulmuş. 5 gerilla ise mekilleri tükendiğinden dolayı sağ ele geçirilmişler.

Katliamci devlet güçleri köylülerin bütün müdahalelerine rağmen sağ ele geçirdikleri gerillaları kurşuna dizek öldürdüler. "Komutanım bu yarı ne yapalım" diye soran askerlere, "Öldürün öyle getirin" diyen subayın sözlerine bütün köy şahitler.

Mermi biten gerillaların katliamdan aynı zamanda darbcei çepe artıkları da sorumludurlar. Hareketin depolarındaki silah ve mühimmatı el koyan darbcei çepe artıkları dağlardaki gerillaların kendilerini mahkum etmesi nedeniyle onlara silah ve mühimmat sevkıyatını durdurarak bu katliama ortak olmaslardı.

Şehirde kırdı devrim yürüyüşümüz sürüyor

Elağiz (Mücadele)- 23 Nisan 1993 günü Pertek'in Ardic köyü Galaxane mezarasında devlet güçleriyle girdikleri çatışmada 12 Devrimci Sol gerillasının şehit olduğu ve cenazelerinin Pertek Sağlık Ocağı'nda olduğunu duyduk. Pertek Jandarma Karakolu, böyle bir olayın olmadığını söyledi. Olanları yapanların, bu yaptıklarını kolay üstlenmeyeceğini bildirmişler, söylediklerine inanmadık ve sağlık ocağına sorduk. Bize, sağlık ocağına 23 Nisan akşam saatlerinde 12 gerilla cesedi geldiğini söylediler.

Ertesi gün (24 Nisan) ailelerle birlikte 2 minibusle Elağiz'den Pertek'e hareket ettik. Pertek Sağlık Ocağı'nın önünde kalabalık bir insan topluluğu ve yoğun güvenlik önlemleri vardı. Cenazelerden altısı küçük bezlere sarılı tabutlarla arabaların üzerindekiydi. Pertek halkı, iki defa böyle bir olay yaşanmıyın verdiğini şaşkınlıkla, biraz da merak içinde sağlık ocağı çevresinde bekliyorlardı. Kulaklarımız saği ailelerinin ağladığını, çevredeki polis ve askeriye etedikleri boddular, "Katiller, faşistler" sesleri duyuldu.

"Cengiz'im Arkaadagları Gelsinler Yanıma"

Cenazeler, doğu yerlerine göre ayrılıp, Eylül halinde götürüldüler. Bizler de, Cengiz, Abidin ve Gyler cenazelerini hareket ettik. Hozat'a doğru yola çıktık. Yol üzerinde bulunan Akdemir köyü kavgasından insanlar arabadan nereden devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular. Saygı duruşundan sonra "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı atıldı. Arabalara binilip köy yoluna döndük. Köy girişinde uykusuz askerler tarafından kesildi. Ancak köyü girmemize engel olmadılar. Köy girişinde, sloganları ve dövizleriyle cenazeleri karşıladılar. Dövizlerde "Cengiz'ler Ölmüş, Şehitlerimiz Onurumuzdur", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını içeren yazılar vardı. Köylülerin attığı "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganı yine sloganlar karşılıklı veriliş cennaze omuzlarında Cengiz'in evine götürüldü. Dağlar "Cengiz Yaşay, Devrimci Sol Yaşayor", "Yargısız İnfazlara Son", "Halkızlı Kazanacağız", "Şehitlerimiz Yaşayor Devrimci Sol Yaşayor" sloganlarıyla yankılandılar. İnsanların yüzlerinde devrimcilerde olan saygı, devrimde olan inanç okunuyordu. Dağlar ışıretlerini hiç bırakmayan ellerde, 7 den 70'e kadın-erkek, genç-yaşlı herkesin katıldığı sloganlar eşlik ediyordu. Köyün etrafını sarmış olan askerlerin yüzlerine, sadece bulur bile korku salmaya yetiyordu.

Devrim şehidimiz Cengiz'in cenazesi yankıyordu. Vücudu, birkok mermi ile parçalanmış, bacak kasları sürgütle delik deşik ediyordu. Aynışına bağlı olarak ipten ve sırtındaki derinin soyulmuş olmasından, onun öldürüldükten sonra yerde sürüklenmişti anlaşılıyor. Cenaze yıkıpı kelene sarıldıkdan sonra, annesi özünü başına gelerek onun öpüyor. Kadınlık geline cesedin parçalanmış halini gördükçe, oligarşinik katliam ceterelerine olan kinlerini dile getiriyorlar. "Eunlar caniler, ne hale getirmişler" köy halkının Cengiz'e bağlılıklarını cenazesine büyük bir istekle katılıp, coşkuyla slogan atmalarından belli oluyor. Babası oğluna gurur duyuyor. Sakin ve çok soğukkanlı. Misafiretini gerisi karıyor.

Cenaze yine tabuta konularak, kırmızı bez sarılı. İnsanlar saygı duruşunda bulunuyor. "Devrim Şehit-

leri Ölümsüzdür", "Yargısız İnfazlara Son", "Kahrol-sun Faşizm Yaşasın Mücadeleniz" sloganları insanların yüzlerini sanyorlar. İnsanlar sık sık saygı duruşuna geçiyorlar. Omuzlara alınan kırmızı beze sarılmış tabut köy meydanından sloganlara geçerken, insanların ellerindeki dövizleri daha bir inatla tutuyorlar. Askerler köyün içinde de var ama ellerinden bir şey gelmiyor. Cengiz'in annesi "Bu cenazeleri kimin. Oğlunun arkaadaglarını! Onlar benim canlarım. Cengiz'im arkaadagları gelsinler yanına, onlara kücağayım." diyerek bize sarılıyor, oğluna, mücadelenine ve mücadelenin içindeki arkaadaglarına olan saygı ve sevgisini ifade ederken, oğlunu arkaadaglarında sayıyor.

"O Gerilla Olarak Şehit Düştü"

Hozat'a götürülecek olan Eylem ve Abidin Yıldız'ın cenazeleri yola çıkıyor. Araçların önüne dövizler asılıyor. Hozat girişi asker, tim ve sivil-resmî polislerle tutulmuş. Cenazelerin Hozat merkezinde girmesi engelleniyor. Armaçan Hozat merkezinde halkın katliamı ile yapılacak olan yürüyüşü engellemek, Halktan bir insan, polislin bu tavırını, "Polisler, merkezde kim yerlere taşlarla baskılar kurmuşlardı. Herhangi bir çatışmadan çıkmasından çekiniyorlardı." diyerek dile getiriyor.

Hozat'ın etrafı askerlerce sarılmış, giriş ve çıkışında da tutulmuş. Hozat'ın merkezine girmeyen, başka bir yoldan köye doğru yola çıktık. Taçkirek köylüler cenazeleri karşıladılar. Sloganlarına yetteler evlerini önüne getirdiler. Gerillaların cenazelerinin şetters olmasından dolayı fazla çatışmadan düşman tarafından sağ yakalanarak kurşuna dizilmeleri, halk tarafından büyük bir üzüntü ile karşılanmıştır. Bu üzüntüyü ağıtlarıyla dile getiriyorlar. Bu sırada insanlar, devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunarak "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Halkızlı Kaz-

Cengiz'i katledilen ordu halkından koparmadılar. Onurla omuzladıkları şehitlerini.

olmalarının onurunu bir kez daha yaşayamıyor. Ve Devrimci Sol gerillaların yaradır bir şekilde uğurlanmışlardır. Polis şağındı. Yalnızca uzakta seyredebilir, kortajın yanına daha yaklaşılmaya cesaret edemiyordu. Ancak cenaze sonrasında 9 kişiyi gözaltına alıyor. Kısa süre sonra onları da serbest bırakma zorunda kalıyordu.

Elazığlı Yoksul Emekçiler, Hasan Aktay'ı Bayrakları ve Sloganlarıyla Uğurladılar

Perlek Ardeş köyü yakınlarında şehit düğün 12 Devrimci Sol gerilladan Hasan Aktay, 25 Nisan'da Elazığ'da binlerle toprağa verildi. Hasan'ın evinde toplanan insanlar eve geldiklerinde Hasan'ın "Biji Çepa Şoreşker", "Yaşasın Devrimci Sol", "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür", "Şehitlerimiz Yaşayın, Devrimci Sol Savayıyor" sloganlarıyla karşıladılar. Evde kaldığı süre içerisinde başında nöbet tutuldu. Ailesi ve yakınları törenleri yerine getirdikten sonra arabalara binerek yöne çıktılar. "Yürüyüş yapacak mı? Yürüyüş yapılabilecek de katilim", diyorlardı. Yol boyunca mezarlığa kadar yer yer kortajlar oluşturan insanlar, alkışlarla tempo tuttular. Alkışları "Hasan'ın Ölmez", "Yaşasın Devrimci Sol Gerillaları", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganları izledi. Ve sloganları yol boyunca hiç dimmede. Hasan, mezarlığına değil, ölüme değil, zafere gidiyordu ve şehre alkışlar ve sloganlarla geri bir gerillaydı.

Mezarlığa yakın bir yerde arabalardan inilerek kortajlar oluşturdular. 1500 kişilik bir kitle Hasan'ın omuzlarına "Yaşasın Devrimci Sol Gerillaları", "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Biji Çepa Şoreşker" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüz-

dür" sloganları atarak Devrimci Sol bayrağı ve Devrimci Sol Güçler imzalı "Devrimci Sol Savayalım Ölümsüzdür", "Yaşasın Geniş Savayalım" yazılı pankartları açtılar. Bayrağa müdahale eden polis, insanlar mezarlığa girmekden pankartlara da müdahale etmeye kalktı. Bunun üzerine kitle polisi taşıyarak aralarına çekip dövdü. Çatışmaya bu kez çevik kuvvet müdahale ederek, çocuk, yağlı, genç, kadın, erkek ayırt etmeden insanları toplamaya, dövmeye ve hakaret etmeye başladı. Polis, tanıdığı, gözüne kestirdiği ve özellikle genç insanları döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınan insanlar direnerek, "İnsanlık Onuru İçkenciyi Yenecek" sloganıyla karşılık verdiler. Cenaze toprağa verildiğinde saygı durumunda bulunuldu ve insanlar saygı durumu süresince sol yuruklarını indirmediler.

Hasan'ın bayrak, pankart, sloganlar ve binlerle uğurlanmasına tahammül edemeyerek kilise saldırın polis, 30 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında Ankara ÖZGÜR-DER üyeleri Osman Çelik ve Barış Toktaş, Diyarbakır muhabirimiz Fikret Eğilgi, Selçuk Akbayrak, Muhammed Yıldırım, EHAHKAD yöneticisi Mürvet Ögçek ve Ümmülgösum Çakmak da bulunuyor. Gözaltılar bir gün sonra da devam ederken, 26 Nisan sabah saat 4.00'te evleri basılan Atalık-Li-şesi öğrencileri Dilek Yağın ve Haydar Yaşın ile EHAHKAD üyesi İbrahim Kar polis tarafından gözaltına alındı.

Özgür'ün Cenazesinde Törür Kamil Kayış Öldürüldü

23 Nisan günü devlet güçleriyle girdiği çatışmada şehit olan Devrimci Sol gerillası Özgür Kılıç'ın cenazesi, 27 Nisan akşamı doğum yeri olan Kürecik'in Kepez köyüne getirildi. Cenazenin geleceğini haber alan jandarma, o akşam köyün et-

rafını sarakık, griş-çıkışın denetlemeyle başladı. Köy içinde doluşan askerler, insanların evlerinden dışarı çıkmalarını önlediler. Gecenin ilerleyen saatlerinde Ardeş'ten cenaze için köye gelen ve akl dengesi yerinde olmayan (ki bu raporlarla belgeli) Ö.Kılıç'ın dayısı Kamil Kayış, bulundugu evden dışarı çıkarak doluşmaya başladı. Bunun gören köylü bir kadın, askerleri onun deli olduğunu, vurmasını söyledi. Askerler "Tamam, onu yakalayın getiriniz." dediler. Birkaç saat sonra 03.00-04.00 aralarında köylüler çok yoğun silah sesleri duyduklarını belirtiyorlar ve havada tiki mermilerin uçuşunu söylüyorlardı. Sabah saatlerinde kadim silah sesleri kesilmeyen, daha sonra jandarmaların belirttiğine göre "Üç militan köye girip, askerlere çatışmış, biri öle ve geçirinler ikisi kaçmış." Ancak köylüler çatışma gibi bir durumun söz konusu olmadığını, Kamil Kayış'ın taranarak öldürüldüğünü sonra askerlerin olaya çatışma ve operasyon üstü verdiklerini vurguluyorlar.

Sabah cenaze için köye girmek isteyen gruptan genç olanlar Kürecik Jandarma Karakolu'nda durdurulduklarını gözaltına alındığı, yaklaşık 15'e yakın kişinin karakol bahçesinde bekletilmek suretiyle gözaltında tutulduğu belirtilen, köye gözaltında getirilen Emel'in Bayrağı, Gerekç, Gündem ve Partizan muhabirlerinin engellendiği söyleniyor. Basın mensupları, karakol önünde bekletilerken, cenazeyi izlemeleri engellendi.

Gece askerler tarafından gerçekleştirilen çatışma senaryosu sırasında, Özgür Kılıç'ın evine roket atıldığı, roketin evin kapısının önüne saplandığı, can kaybı meydana gelmediği öğrenildi. Askerlerin daha sonra köyde doluşarak mermi kovanlarını topladıkları belirtiliyor.

Sabah saatlerinde illeren köyün giri-

Köylüler gerillaya olan bağlılıklarını, komutanın şehit düştüğü yere kavak filizi dikerek gösterdiler.

riş ve çıkışlarının tutulması insanların köye girmelerinin engellendiği, cenazenin saat 15.00 aralarında Ö.Kılıç'ın ailesinin ve köylülerin katılması, yoğun jandarma kontrolü arasında toprağa verildiği öğrenildi.

Karakolda gözaltında tutulan insanlari arasında Tavrı Malatya Bürosu Temsilcisi Mehmet Artık, Firat ÖZGÜR-DER üyesi Ethal Şelenoğlu, Mücadele çalışanı Arzu Güder, Malatya Lisesi öğrencisi Zeynel Şimşek, Tacim İm, Asat Harman, Soner Harman, Hatice Harman adlı kişilerin bulunduğu belirtiliyor.

Aileleri gerillayı anlatıyor

Babası Özgür Kılıç'ı anlatıyor:

"Şerefli Bir Şekilde Şehit Düştü"

O, sürekli ailenlerden yanaydı. Bizim şehir içinde bir dükkancımız vardı. Özgür hamallara sürekli bedava yardım ederdi. Lisede okuyan bana "Baba Kürecik'in içinde bazı ibaretler var, bunlardan biri de Kemal Kaplan. Bunun yanından bir iki kişi daha var. Bunlar adı insandır. Kendi arkadaşlarıyla bu işi yapıyorlar" derdi.

Kemal Kaplan cezalandırılmadan önce Özgür'ü ve Hasan Erkuş'u ihbar etmişti. Cezalandırıldıktan 6 gün sonra Özgür gözaltına alındı. Tutuldukları, idamla yargılandı. 10 ay tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Tahliye olduktan sonra "Ben Devrimci Sol gerillalarının mezarlarını ziyaret ettikten sonra eve gideceğim" demiş. Ve ziyaret edip öyle gitti.

22 Aralık 1992'de elimi öpüp, "Baba ben gerillaya gidiyorum Sen bilinci bir insanıns. Üzümlececeğin biliorum. Bu savasın. Ben bundan sonra Devrimci Sol gerillasayım" dedi ve gitti.

PKK'nın silahlı mücadeleden çekilmesiye barebre

ezilen halkımızın mücadelesine katıldığı için mutluym. Şerefli bir şekilde şehit düştü. Halkımızın başı sağolsun diyorur.

Haydar Aydın'ın kardeşi Neslihan Aydın:

O, "Bir gün bu dağların Dersim'e ellerimizde bayrakları inceceği" derdi. Biz de şehitlerimiz layık bir törenle uğurladık. Onları Devrimci Sol bayrağıyla gömdük. Sloganlar atıp, inançlarını tüm Dersim halkına duyurduk. Ayrıca polisin tehlikeleri, gözdağına rağmen cenazeye katılan, sloganlarımızı faşizmin üstüne haykırarak Dersim halkına teşekkür ederiz. Ve biz şehitimiz olduğu için gururluyuz. Haydar ve arkadaşları geleceğimizi teminatlardı. Hiçbir zaman kanları yerde kalmayacak. Dersim'de genliğe hiç tükenmeyecek!

Annesi Fidan Aydın:

"Tüm şehitler evlatlarımızdır..."

Benim öğlum köpekler kemirdi. Onların şehit duşerken kaldırdıkları yumruklarına kurban olurum. Onlar

benim her şeyim. Tüm şehitler evlatlarımdır benim. Onları canlarımdır benim. Onları ödürülen kahrolsun! Faşist köpekler kahrolsun!

Cihan Taçyıldız'ın annesi Zariye Taçyıldız: "Kavgaya girmek ister" derdi.

O, dünyayı fethetmek için yarılmıştı. 6.5 yaşında babasını kaybetti. O yaşta evin erkeği idi. Bana her zaman güven verirdi. Mücadele, canyanık, sevecen, könuşkan, paylaşımcı ve çok bilinci idi. Sürekli çevresine güven verirdi. Sosyalizmi ve çok bilinci idi. Sürekli çevresine kabul etmediği, onun yolun yanında şehit olmasın. O bu dünyayı fethetmeyi, Onun yoluna canım kurban "Kavgaya girmek ister" derdi. Onları yüreklerine canım fed olsun.

Tüm arkadaşlarına selam söyleyin. Onların canı yerde kalmayacak. O insanların gününceyi. Arkadaşları Snan Kuku'fa benzerlerdi. Onun yoluna canım kurban. YAŞASIN DEVRİMCI SOL!

Mermileri tükenen beş gerillanın yakanarak kurşuna düştükleri yer.

Komutan Feslim Bozdağ'ın da aralarında olduğu, beş gerillanın çatışarak şehit düştükleri yer.

Pusudan uzaklaşmaya çalışan iki gerillanın çatışarak şehit düştükleri yer.

Behiye yoksul bir ailenin kızıydı. Gecekondu halkından almıştı nayasını. Gecekondu mücadelesinde sınıf kının sevinçliyerek, bir sıra referi, bir proleter olarak, devrimci mücadele içinde yerini aldı. Bir süre sonra ıtsak düştü. Sınıf kınını ınandığı ve bilmediği bir rderdi onun için şube. Şekencece yoldaşlarına, hareketine zarar erebilmeyi düşünmek ını hep kıniledirdi. 'İşkenede eğer şirenemiyorsan, iki şipirin arasında dilini toparmayı barı becer' derdi.

Fedakarlığını, şzerisini, yoldaşlarına olan sevgisini, her roldakişin kendinden şne koymasıyla defalarca gösterdi.

Komünümüzüzdü. Ondan hareketi sahiplenmeyi, hareketin olan her şeyi ırşakçılıkla korumayı öğrendik. İllkel ve disiplinli yaşıntısıyla bize her tamar ınmek oldu. İkkokul mezunu olmasına rağmen, her daha fazla şğrenme azmiyle doluydu. Cezavî onun için bir okuldı. Tahliye olacağıni ınineine kargın, son güne kadar şğrenileceği en fazla bir öğrenmek şteğini, sabahlara kadar çalışmasıyla gösterdi. Hem öğrenci, hem şğretmen olmayı başardılarımızdandı. Büyük bir özlemle dışarıya çıkmak istiyordu. O kurları apıştı. Her koşulda, her fırsatta bunu iledi getirdi.

12 Temmuz'da dışarıdaydı. Bir saat önce gördüğü yoldaşının katledilmesi onu çok etkilemişti. Sınıf kını, düşünce olan şfkesi daha da pekişmişti. Duyguluymdu. Ama devrimcilerin sahip olması gereken duygululuktu onunki. Duygusal ilişkisinin olumsuzlaşa doğru gitmesi, hareketle sorunlar yaşamaya başlamasıyla, örnek bir şekilde bitirmesini bilmişti.

Çünkü o hareketi tanıyor, biliyor ve güveniyordu. Ülkemiz devrimle taşclandıracağımıza sonsuz bir inancı vardı.

Olca'yı in şehit düştüğünü öğrendiğinde, gizli gizli kısıkanmıştı onu. 'İlk bayan şehidimiz olmayı çok isterdim' derdi hep.

Sen bizim kırdı şehit düşen ilk bayan gerillamızsın. İsteğin oldu işte.

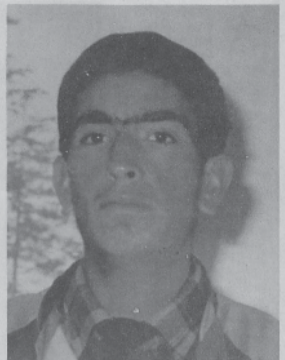
BEHİYE CANİK

Apti Tuncelli
Meslek Yüksek
Okulu İnşaat
Bölümü öğrencisi

iken arkadaşlarına devrimcilere olan sempatisini anlatırdı hep. TMY Okulunda TÖDEF çalışmalarına katıldı. Okulunu bitirdikten sonra Pertek'te devrimci çalışmaları içinde yer aldı. Okulu bitirdikten sonra Pertek'te sorumluluklar yükledi. Bu sorumluluklarını yerine getirmesini bilen biriydi. Kısa süre sonra Devrimci Sol gerillalarını tanıdı. Onların cansı yakmıştı, onda gerilla olma arzusu uyandırmıştı. Onları her gördüğünde kıpır-kıpır olurken sevinçten yerinde duramazdı. Özverili, çalışkan, sorumluluklarını bilen bir insandı. Gerillaya katıldığında kısa sürede yeni yeni değerler kazandı. Bunları yaşamın birer parçası olarak görüyor, ölene kadar öyle kalacağını söylüyordu. Apti'den söz açıldığında "söz bir de şimdi görün hocayı" derirdi. Kendi köylüleri ona hep hoca derlerdi. İnsanları eğitmedeki çabısından dolayı hoca ismini takmışlardı.

Köyde çabacılık yaptığında bölgeye de iyi biliyordu. 'Eğer gerillalara katılarsan onlara bu konuda bildiğim her şeyi öğretirim. Tabii ki onlardan da çok şey öğrenirim' diyordu. Öyle de oldu. Gerillaya katıldı, hem bir ay bile olmamıştı ki, Apti eskiden üstünde olan utangaçlığı da atmıştı. Olgunlaşmış, ciddileşmişti kısaca; çok değişmişti. Kendi köylüleri Apti'yi ilk gördüklerinde (gerilla olduktan sonra) eski Apti olmadığını anlamışlardı ve ona eskiden olan saygıların daha da arttığını söylüyorlardı. O da yaşamını devrimcileştirtilerendinde. Şehit düştüğünde yumruğu yukarda sıkılıydı. Yukarı kalkan yumruğu bize her şeyi anlatıyor. Onlar onurumuzdur.

APTİ ŞEKER

1975 yılında Hozat'ın Taşkırek köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğu idi. Lise mezunuydu. Lise öğreniminin son yılını Elazığ Atatürk Lisesi'nde geçirdi. Mücadele ile lise yıllarında tanıştı. Sessiz, sakın bir kişiliği vardı. Köyde köy halkına mücadeleyi, zulmü, sömürüyü, ezen ve ezilenleri anlatırdı. Gerek aile ilişkileri içerisinde, gerekse çevre ilişkilerinde sevilen, sayılan biriydi. Neşeli, esprili aynı zamanda yerli geldiğinde ciddiyetini koruyabilen bir insandı. Arkadaş ilişkilerinde kurgunluk bilmezdi.

Kendini kısa bir süre içerisinde teorik açıdan yetiştirmiş, dönüştürmüştü. 'Artık bildiklerimi pratiğe uygulama zamanı geldi' diyerek sevdalı olduğu dağlara gitti. Ailesi onun gerillaya katılmasını aralarındaki feodal bağdan dolayı hiçbir zaman istemedi, ancak savaşımına inanan insanlardı. Mücadeleye olan inancı, onun ailesi ile olan duygusal bağının önüne geçmişti, gerilla olmasını engellemiyşti.

23 Nisan'da askerlerle girdikleri çatışma sonucunda 11 yoldaşı ile birlikte bayan şehitleri kervanına katıldı. Köy halkı Eylem'in bıraktığı davayı davalara olarak görüyor, mücadeleyi yapacaklarına söz veriyorlar.

EYLEM YILDIZ

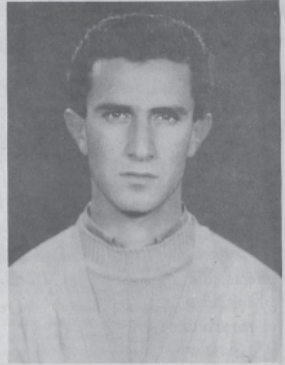

Hasan Aktaş
1972'de Elazığ'da doğdu. Ortaokul 1'den terk etti.

Mahalle ve aile içinde sevilen ve sayılan, sözü dinlenen biriydi. İstanbul'da devrimciliği ve devrimcileri tanıdı. Elazığ'a tekrar geldiğinde Devrimci Sol'cuları arayıp buldu. 'Bir aydır ben zisi arıyorum, neredesiniz' demişti.

Veuhbi Melek'in cenaze töreninde tutuklandı. 3 ay cezaevinde kaldı. Çıktıktan sonra Ali Hüseyin Avcı'nın amma törenine katılmak için Hozat'a gittiğinde yine gözaltına alındı. Gözaltında kendisini iten polislin yaka numarasını eline yazmıştı. Bunu gören polis elinden silmişti, o da polise, 'Elminden silidin, peki kafamdan silebilirdim mi?' yanıtı vermişti.

Veuhbi'nin cenazesinde tutuklandıktan sonra cezaevine götürülürken Hozat polisinden MIT Osman adıyla tanınan polis gidip Hasan'ın alınından öpüp, 'allah kurtarsın' diyor, Hasan onu Belediye temizlik işçisi zanneterek tepki göstermiyor. Hasan bu insanın polis olduğunu öğrenince, gidip alını iki saat yakağında, dezenfekte ettirğini anlatırdı. Çok neşeli biriydi. Şubat '83'te gerillaya katılmıştı. Gerillayken gittiği köylereki köylüler onu 'Çok neşeli, esprili ve cansı yakın bir insan' olarak tanımlıyorlar. Gerillaya gittiğini gören insanlar 'o an havalarla uçuyordu, çok sevinçliydi' diyorlardı.

HASAN AKTAŞ

Bir sevdadır
dağlar. O bu
sevdaya tutuldu.

Devrimci yaşama
idim attığı günden
itbaren, bu sevdıyla
lolup tapı. Gün gün
evdasını büyüttü. Ve bu
evda hasrete dönuştü.
Zünlük koşturmaların
ırdından fırsat
ulduğunda sazi eline bılg
nemleketine ve ülkesine
ılan özlemini dile
jetirirdi. En çok sevdiği
ürkü "Odam kireç
utmuyor" diye
saylayardı. Sevdası bir
ürüü bağtan gitmiyordu.
Akı her üke
opraklarında ve sıcak
mücadeledeydi.

Orada olmak, her
öyağı, her çalıy, her
ayayı admılamak, toprağı
loayısıya avuçlamak ve
ılkıyla içe olma isteğı
ükenez bir hale
fönüştü.

1965 Gülmür doğumlu olan Selvi, devrimci mücadeleye Fransa'da
anısmıptı. 12 Temmuz şehitlerini anma ve protesto eylemliliklerinde onu en
inde gördük. Emlak Bank'ın ıgalindeki direnişte, bayraktar oldu. Selvi,
üyük-küçük demeden, gece-gündüz, her alanda koşmasını bilip, bitmez-
ükenez bir enerjyle, her faaliyetliğin içinde olmuştı.

Selvi'yi, dağları, çölleri ve biz hiç unutmayacağız.

SELVİ UZUN

Özgür 1975
yılında Malatya'da
doğdu. İlk orta ve
liseyi Kürecik'te
okudu. İlerici, devrimci bir
çevrede büyümesi onun
devrimci mücadeleye
atılmasında etkili oldu.

Haksızlıklara,
adaletsizliklere karşı her
zaman tavır alabilmiş
biridir. Devrimci Sol ile
tanışmasının ardından
devrimci mücadeleye dört
elle sarılan Özgür'ün
Malatya'daki mücadeleye
katkıları övgüye değerdir.

Kontregerilla işbirlikçisi
Kemal Kaplan'ın
cezalandırılmasının
ardından Kürecik ve
çevresinde
gerçekleştirilen
operasyonlarda gözaltına
alındı ve on ay tutuklu
kaldı. Cezaevinde
mütevazı davranışlarıyla
bilinir. Tahliyesinin hemen
ardından Kürecik'te yapılan operasyonlarda tekrar gözaltına alınarak
ipkençe gördü, serbest bırakıldı.

Aralık '92'de ısrarla içinde yer almak istediğı gerillaya katıldı.

ÖZGÜR KILIÇ

Su ve ateş
çağındaydı
soluğumuz
En umutsuz
geceyarılarında
En ıssız yollarda
bırakıldık hep
Yıkılmadık
Günün bir yüzünde
avuçlarken güneşi
Bir yüzünde
yeniden düştük
toprağa

Korkmadık
Yürüğimize
parçaladık en sert
kayaları

Filizlenip uzandık
dostluğun gökyüzüne
En bereketli yağmurları
Hep kendisoluğumuzla yarattık

TESLİM BOZDAĞ

Yürümek, yürümek
gerek, erkekçe
yürümek
doğup gelen bizi
saran şafakta. Sert
potinlerimiz,
çınlayarak,
diyecekler iinek
ormanında:
"Gelecek günlerdir
bu geçen!"
Yitip gideceğiz
uzaklarda...

Silinecek asker
gölgemiz, ama
bir düş gibi,

sarsılmaz sesimiz
çınlayacak ufukta.
..Biliyoruz hepimiz
yolu,

ve iyice yağlı tüfeklerimiz;
şimdi kollarımız hazır artık...
Ve dalgalanacak kızıl sınırlarda
bir bulut gibi neşeli şarkımız.

HAYRİ (KOD)

1 Mayıs'ta alanlardayız

1 Mayıs '89- Emğin ordusu Taksim Alanı'na zorluyor...

yorum... yorum... yorum...

1 Mayıs günü Abide-i Hürriyet'teyiz

Çelişkilerin bunca bol, doğru politik değerlendirmelerin bunca az ya da güç olduğu şu sıcak Ortadoğu haritasında sınıflar mücadelesi kolay değil... Sürecin temel çelişkisini yakalayıp yumağı çözmeye başlamak ya da yumağı çözmek adına içinden çıkılmaz hale getirip kördüğümde haklı; her ikisi de mümkün. Ya bilimin, akin yöntemleriyle düğümü halklar lehine çözeceksin ya da özgücnce güvensizlikle birbirine del bağlayıp boşluğa düşeceksin. Bu bir tarihsel yasadır. Ve sınıflar mücadelesinde karşılaştığımız her sorunda, pratik tavrı altına işletilğini korur.

Evvel, günün '93 1 Mayıs'ında alanlardaysak, bu, devrimci hareketin sürece müdahale etmeye başladığı '86'dan bugüne politik çözümlemelerindeki isabetten ve bunları uygulamadaki kararlılığındandır.

1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması hakkının kazanılmasına da böyle bakmak gerekiyor. Bu yüzden eğer 1 Mayıs alanlarda kutlanıyorsa, bu hak, alanları zorlayan, bu uğurda şehitler verenlerin kazanımıdır. Bu hak sahiplenilip, savunulduğunda Türk-İş mi, DISK mi ayrıma girmek de o kadar anlamsızlaşır. Düzen sendikacılığı yapan DISK, düzene bütünüyle karşıt olduğumuz dümen suyu girmiş, böylece yer yer Türk-İş'in bile gerisine düşmüştür. "Sol" etiket altında kendini yeniden işçi sınıfına kabul ettirmek isteyen sendika ağalarının kendi koştuklarını sağlamlaştırmak için emekçilerin birliğini bozmalanıza izin veremeyelim. 1 Mayıs'ta alanları sarı sendika ağalarının, reformistlerin inisiyatifine bırakmayıp, zulüm ve sömürünün dile getirilgi, emekçilerin taleplerinin yükseltildiği alanlara çevirelim. Alanları sendika ağalarına terk etmeyelim. Tavırmız açık ve nettir. 1 Mayıs'ta alanlara çıkılmalıdır. Bu alan İstanbul'da Abide-i Hürriyet Alanıdır.

1 Mayıs günü işçiler ve emekçiler olarak sömürüye ve zulme karşı birlik olmak ve mücadele etmek gerektiğini vurgulayalım.

1 Mayıs günü sömürsüz, baskısız, haksızlıkların ve eşitsizliklerin olmayacağı bir dünyaya duyulan özlemi tazeleyelim.

1 Mayıs günü ülkenin dört bir yanında sürüp giden yargısız infazlara, devlet terörüne karşı olduğumuzun, köyleri ve evleri yakıp yıkanan, göçe zorlanan Kürt halkını sahiplendiğimiz mesajını verelim.

Faşizmin kurşunlarıyla yenemediği 77 1 Mayıs şehitlerinin, 89 1 Mayıs şehidi M. Akif Dalçın'ın faşizme karşı kininin, öfkesinin ve kararlılığının simgesi olalım. Alanlarda şehitlerimizle birlikte yürüyalım.

1 Mayıs'ı gücümüzü, birliğimizi ve zafere olan inancımızı dosta ve düşmana göstereceğimiz bir güne dönüştürelim. Devrim yürüyüşümüze alanlardan güç verelim.

1 Mayıs mücadelesinde ve kavga günlerinde. Alanlara yürüyelim. İşçiler, memurlar, esnaf ve sanatkarlar, gençlik ve aydınlar olarak 1 Mayıs'ın önekinde her türlü engel kaldırılmasını talebine bağlı çıkalım. 1 Mayıs hakkımızı bir daha elimizden alınamayacak bir şekilde tarihe kazayalım.

Emekçiler, 1 Mayıs'a mücadeleyi ve mücadelelin sesini yükseltmek için son hazırlıklarını yapıyorlar. Birçok ilde emekçiler 1 Mayıs'ı İstanbul'da kutlamayı düşünürken "1 Mayıs'ta akla sadece miting gelmemeli" diye özellikle vurguluyorlar. Ve grevlerde, işyerlerinde, direnşlerde, Ankara yürüyüşünde mücadeleyi 1 Mayıs'a taşımanın heyecanını yaşıyorlar. Ankara yolundaki belediye işçileri, "Biz de burularda kutlayacağız 1 Mayıs'ı" diyorlar. Bu heyecan ve 1 Mayıs'ı coşkuyla karşılamaların sevinci içinde 1 Mayıs'ın artık alanlara taşınmış olmasının verdiği mutluluk da var. İşçi sınıfının yaşadığı kıym ve ağır sömür koşullarının yakıcılığı daha inançlı, kararlı ve güçlü bir dayanışmanın gerekli hale zorunlu olduğunu gösteriyor. Çünkü işçiler kıymırlar, her türlü haksızlığı ve sarı sendikalı bari-kata karşı durmanın yolunu buradan geçişlerini bilinci içindeler.

Evvel, 1 Mayıs alanlarında... İstanbul 1 Mayıs işçi yürütülen şantiye müdiresinin merkezi olmasından dolayı emekçileri kendine çekiyor. Ancak İstanbul'a erişemeyen alanlar da, 1 Mayıs'ı kendi ilde alanlarında kutlamaların hazırlıklarını tamamlıyorlar.

1 Mayıs'ta Emekçileri Bölmeye Çalışıyorlar

Olgaşçının, mücadeleye bayrağını yükseldiği 1 Mayıs'ın kutlanmasını engelleyen bir başka politik amaçtır. Devrimcilerin ve emekçilerin inanç ve kararlılığı siyasi iktidardan bugüne yönelik her türlü baskıyı altı etti. İstanbul'da '88, '89, '90, '91, '92 yıllarında yürütülen mücadele bir bakıma belirleyici bir işlev gördü. Bu defa iktidar 1 Mayıs'ın kutlanmasını işçi başta tür hesapları yapmaya başladı. 1 Mayıs'ın adını, verilen vaatlerle karşı yasalarla yazmayan DYP-SHP hükümet, bu yıl için de emekçilerin gücünün bölünmesi çabalarını körüklemeye başladı.

Olgaşçının 1 Mayıs'ta emekçilerin bölme çabasına işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmekten uzak, sınıfa yabancılaşmış olan Türk-İş, DISK ve HAK-İP hemen karşılık tutarak karşılık verdiler.

Bu sendikalar, işçiler ve kamu emekçilerinin tabanında 1 Mayıs'ın tüm emekçilere bir arada kutlanması yönündeki sesine kulaklarını tıkadılar. Görüntüye kur-tama çabasındaki DISK ayrı, "1 Mayıs'ı ideolojilere alet etmeyeceğiz" diyen HAK-İP ayrı ve DISK'le sendikal yarı (!) içine girilen Türk-İş ayrı bavyuru yaptılar. '92 yılında bir oturmada 1 Mayıs'ı salonda ortak kutlama kararı alanlar, bu defa işçi sınıfının daha sıkı day... isma ve 1 Mayıs'ta bir araya gelme talebi karşısında kaçmayı yeğlediler. 1 Mayıs konusunda bu yıl cengaver kesilen HAK-İP'e Taksim alanı izni verilmesini, iktidardan ısrar etmesine rağmen yeni bir bavyuru yapma-dı. Türk-İş için ise Şişli Abide-i Hürriyet'te kutlama izni verildi. DISK'e önce izin verilmeli. DISK, izin verilmiş alana (Türk-İş'in izin aldığı yere) gidip kutlamak yerine, iktidardan ısrar ve ızzetle yine İstanbul'da bir başka alanda (Pendik'te) kutla-ma izni aldı. Böylelikle olgaşçının işçileri bölme notkasındaki çabalarını boşa çıkarmış oldu. DISK'e sınıf sendikacılığı konusunda anlayışının farkı olduğunu belirten Kamu Çalışanları Platformuna üye bazı sendikalar da DISK'in kuyruğuna takılarak Pendik'e gitmek kararı aldılar.

İstanbul'da 1 Mayıs Çalışmaları Hızlandı

İstanbul dışında bazı illerden işçi ve emekçilerin bir arada kutlanması için yapılan çalışmalar hızlanıyor. İstanbul'da da 1 Mayıs'ın Şişli'de en iyi şekilde kutlanmasını işçi ağıf ve bildirileri propaganda çalışması yoğunlaştı.

Devrimci Sol Güçler 1 Mayıs'la ilgili yüz binlerce özel yazı dağıttılar, işçilerine, caddelelere asılan afişlerle "1 Mayıs'ta Alanlara" çağırısı yaygınlaştırdı. "Öfkemizi Alanlara Taşıyalım! 1 Mayıs'ta Alanlardayız" başlıklı Devrimci İşçi Hareketi imzalı bildiriler dağıttı. Ayşe Gülen Halk Sahnesi 26 Nisan'da Eminönü Belediyesi'nde 1 Mayıs'ın önemi anlatan bir oyun sergilerken, FOSEM de bir dia gösterisi sundu. 24 Nisan'da da 1 Mayıs'ta ilgili olarak işçilerin gerçekleştirdiği bir piknik düzenlendi. Grup Özgürük

Devrimci İşçiler 1 Mayıs öncesi düzenledikleri piknikte, alanlarda olma bilinci-ni içsitlediler.

Sömürge teorisinin vardığı yer "Silahlara Veda"

1984 yılında Kürdistan ulusal mücadelesinde açılan sayfa kapanıyor. Kürdistan'da yeni bir sayfa açılıyor.

Kürt halkını aygıtı kaldıran, kendini kabul ettirmesi ve kimliğini kazanmasında stratejik öneme rol oynayan silahlar sümsüz bulunuyor. Bir-iki yıl öncesine kadar yapılan açıklamalar, savaş hükümeti kuma çağrılarında eser kalmadı. Bugün ravafta olan "ateşkes", "silah bırakma", "devletle masaya oturma ve uzlaşma", "Bağımsız Kürdistan'dan 'zerrece taviz veremeyenler', federasyon ve birleşen başka şeyden söz etmez hale geldiler. Amaç siyasi çözüm adı verilen uzlaşma ve devletle masaya oturma'nın yollarını arama olınca bu noktaya gelmek hiç de sürpriz olmuyor. Devlet ulusal hareketin nabzını almış, ona göre gerbet verir hale gelmiştir. Hükümet içine Kürdistan'da silahlara veda ettirmek en büyük prestij kaynağını oluşturmuyor. Böyle bir başarı ekonomideki başaşağı gidiği bile unutturacak kadar önem taşıyor. Bugünlerde devlet PKK'yı tamamen savunun için alınmış hesaplarıyla meşgul ve bunu da alabildiğine rahat bir biçimde "politik manevra" olarak göstermeye kalkıyor.

Aslında bizim açımızdan PKK'nın geldiği nokta hiç de şaşırtıcı değildir. PKK kendisini milliyetçilikle sınırladığı ve bunu da bir yanı sıra "sömürge teorisine" dayandırdığı sürece, bir yerden sonra tikanması kaçınılmazdır. Böyle bir durumda, ister istemez uzlaşma ve devletle masaya oturma her şeyin önüne geçecektir. Şevria solun büyük bir bölümü için bunu sömürgeçlik olarak gördü. Deneyisi sol her eserlerinde zikzaklar çizerek ilerlemiş, kendisine güvensizliği PKK ve Kürdistanı yaklaşımda da fazlasıyla göstermiştir. PKK'ya alışık tutulan, neredesey Kürdistan'ın PKK'ya tapulayanlar, PKK'nın bugün geldiği noktaya bakıp yeryüzünü ediyorlar. Dün PKK'ya çok kıranlar, bugün PKK'yı eleştirmek için yula koyuluyorlar.

Ozellikle kendisine M-L, sosyalist dedi de konularından kimileri, sömürge teorisini de savunabilmişler, çekilgileri görmezden gelmişler. Özellikle 12 Eylül yenilgisinden ve PKK'nın çıkışından sonra var olan bu gibi anlayışların kaynağında ilke-aydık, faydacılık ve mücadeleyle yüz geçime vardır.

12 Eylül yenilgisine sağa sola savrulan söz grupları içinden bir kısmı sömürge tespiti yaparak Kürdistan ve Kürdistanı başlarından savdılar. Sömürge tespiti Kürdistan Kürt yurtsaverlerine havale edilip ve ulusal sorun karşısında basit bir desteklik konumuna gelmiş oldu. Böylelikle de Kürt yurtsaverlerin "soyavi güven", "Kemalist" suçlamalarından da yakalanarak kurtararak, Kürdistanın "cozumünün" en kasın sorumluluğuna yollandılar.

Kıscası, "sömürge teoris", Kürt yurtsaverleri açısından ulusal temelinde örgütlenme ve mücadelelerin dayanağı olurken, kendilerine "Türk sol" demesini sürdürebilenler açısından ise Kürdistan'da mücadelelerin kaçışın teorisidir oldu.

PKK bugün geldiği noktaya "sömürge teorisinden ve onun çok kardeşi milliyet-

"Silahlara Veda" kürt halkının ulusal kurtuluşunu olanaaksızlaştıracak ve dinamiklerini eritecek bir yaklaşımdır. Serhıldanlar ancak silahlı mücadeleyle gerçekleşile olanaaksızlaştıracak.

çilgi ısrarla savunarak geldi. PKK'nın uzlaşma dönü yatırımları yönelmesinin altında "sömürge teoris" vardır. Ve PKK bu teorisine başlamış kuşur olmaları birlikte ısrarla savunmaktan bu noktaya gelmiştir. Bugün sömürgeç teorisinin çıkamaz sokağı PKK'yı uzlaşma ve silah bırakmaya götürüyor.

"SÖMÜRGE TEORİSİ" NİN MÜCADELEYE YANSIMALARI

1- "Sömürge Teoris" ve Uzlaşmaçılık Zeminini Yaratıyor

Ulusal temelinde mücadele yürüten hareketler anti-emperyalist tavırları gösterse de sınıf karakterleri gereği bu türün sonuna kadar götürmemek, gelmeye göre sağa-sola savrulmakta, yapalamak, sonuçta emperyalizme ulaşma eğilimleri giderek ağırlı basmaktadır. Bu hemen hemen her ulusal kurtuluş hareketinin kaçınılmaz kaderidir. Küçük burjuva sınıf karakteri ve milliyetçilik, ulusal hareketi sonuca bu noktaya sürüklemektedir. Küçük burjuva sınıf karakterinden ve der milliyetçi bağış açısından kurulu, M-L düşüncesi ve proletar bir önderliğe doğru bir evrim göstermeyen tür ulusal hareketler, uzun ya da kısa vadede, mücadelelerini şu ya da bu aşamasında emperyalizme yansınmaktadır.

Sınıf karakteri ve milliyetçi der bağış açısından oturma çikardığı bu zemini, milliyetçiliğin teorik düşüncesi oluşturan "sömürge teoris"ni savunuların, "sömürgeç", yani TCYe karşı mücadeleyle sınıflı özünden soyutlayp ulusal mücadeleyi odak noktasına yerleştirmektedirler.

"Kürdistan devrimi en ön planda Türk sömüröçülüğü hedef kilar." (Kürdistan Devrimin Yolu)

Emperyalizm denemideki sömürgeçlik ilişkilerini kavrayamayan, sömürgeçlik emperyalizmin başını kapotman anlayışın doğal sonucudur bu yaklaşım. Hedef "Türk sömüröçülüğü" der. Bağış açısı bu olunca, görünen olgulardan hareket edip, görünen arkasındaki gerçekliği çözümleri güdenine sahip olunmayınca,

ister istemez sadece görünenle uğraşmak, gerçek tehlikeyi gözardı etmek kaçınılmaz hale geliyor. Ulusal hareket için de söz konusu olan budur.

Bu düz mantığa göre, Kürdistan'ın sömürgeleştirilen emperyalizm değil, TC'dir. Bu nedenle esas hedefe emperyalizmi oturtmak gerekisiz olmaktadır.

Emperyalizmi mücadelesinin odak noktasına koymayan bir ulusal kurtuluş hareketinin, doğal olarak emperyalizme karşı tutarı bir tavır almasını beklemek hayalciik olur... Zaten Kürt ulusal hareketinin bugüne kadar ciddi bir anti-emperyalist tavırına, anti-emperyalist hedefe yönelen bir eylemine rastlamak da mümkün olmamıştır.

Emperyalizm, Türk sömüröçülüğüne destek veren diğ güç olarak tanımlanıp oada "Türk sömüröçülüğü" yerleştirilince, daha tal planda ele alınan emperyalizme karşı tavır ya da tavirsizlik "taktik" olarak açılmaya çalışılıyor. Bunun sonucunda TC'ye "destek oldu" için hedef olan emperyalist güçler, ulusal hareketle bağ kurarsa, tabii ki ulusal hareketin hedefleri kurarsa yer almakta çıkacaktır. Çünkü hedefler arasına girmesinde esas belirleyici olan emperyalizmin TC'ye destek vermesidir. "Sömüröçülüğü" işte bu çalışmaları karşısına dönüştürerek cızlız bir anti-emperyalizmi ikeriyor. Ezilen ulusal milliyetçiliği hareketleri gereği güçlü bir anti-emperyalist yapıya sahip olması gerekirken, "sömürögen sömüröğü" teorisini, kuvvata belitilnen mantık çerçevesine sıkışp kaldığından anti-emperyalizmi ilkesi bir kenara atmakta, daha da ileri giderek emperyalizmle köpürler kurumaktadır. Ulusal hareketin emperyalizmi karşısında tavirsizli ve emperyalizme uzlaşma kapılarının açılması temelinde buradan kaynaklanıyor.

"Sömürge teoris", halkların başına bela olan, yasadığı bütün acıları, baskıları, katliamları ve sömürölen baş sorumlusu olan emperyalizmi devre dışı bırakarak, sadece onun yerli şifirliklerini hedef alıyor. Aslı düsmen hedef almıdığından, sadece onun masası, sömür-

Emperyalizmi
mücadelesinin odak noktasına koymayan bir ulusal kurtuluş hareketinin doğal olarak emperyalizme karşı tutarı bir tavır almasını beklemek hayalciik olur... Zaten Kürt ulusal hareketlerinin bugüne kadar ciddi bir anti-emperyalist tavırına, anti-emperyalist hedefe yönelen bir eylemine rastlamak da mümkün olmamıştır.

sünü gerçekleştirmesinin aracı olan güçlerin hedef alındığı koşullarda sağlıklı sonuçlara ulaşmak mümkün olmuyor. Hatta sonuca ulaşmak için mülaka hedef alınması gereken aslı sömüröğü güçlerden giderek hedef metul ulusla noktasına gahiliyor.

Bunun en tipik örneklere Kürdistan'da diğer parçalarındaki Kürt ulusal hareketlerinde de gökme mümkün. Esasta sorun, sömüröçülüğüne yaklaşımın sonucu olarak, bağli olduğu parçadaki devlete karşı mücadele sonucu olarak algılanan bu hareketler, bu mücadelede emperyalizmden medet umma, onunla ilişkiler girme, giderek emperyalizm tarafından kullanılması noktasına gelmiştir. "Sömüröğü" devlet karşısında destek güç arayan, kendi gücüne ve halklarının güvenine güvenmeyen bu hareketler sadece emperyalizm tarafından değil, hatta çözü çuk bölge devletleri tarafından da desteklenmiş durumla düsmüşlerdir. Kendi halkının bir bölümünü ezen devletlerle ilişkiye girilmesi, bu devletlerden destek alınması bunun tipik örneğidir.

Iran ile Irak kendi aralarında çatışmanın ürünü olarak birbirlerini zayıflatmak amacıyla karşı taraftaki Kürt hareketleriyle ilişki geliştirmiş, kendi parçasında Kürt hareketini ezmeye çalışırken, diğer parçadaki Kürt hareketini de çıkartarak doğrultusunda kullanma gayretleri içinde olmuşturlar. Bu yaklaşımlara olumlu yan veren Kürt hareketlerinin ulusalılığı da sorgulama noktasına düşmektedir. Aslında tam anlamıyla ulusal bir blingten de yoksundurlar. Anti-emperyalist tutum konusunda ilkesiz olan küçük burjuva milliyetçiliği, bir noktadan sonra milliyetçiliği de sapırmakta, çarpık hale getirmektedir. Sözde aslı milliyetçi tutum içersinde olanlar, bir adımı bu türden bir tersi tutum alabilmektedirler. Burada genel olarak Kürt ulusunun çıkarlarını düşünmekten çok, parçasının ve parçadaki mücadeleden hareketin çıkarlarıyla düşünmek söz konusudur. Sömüröçülüğü teorisle de ilerleyen bu yaklaşım "sömüröçülüğü" devlete karşı her vardiği kabul etme noktasına getirmektedir ulusal hareketleri. Bu yanlışla sömürge teoris, sömüröğü devlete karşı olan her şeyi "kullanma" mantığının hareketle kendisi de "kullanılma"ya açık bir zemin yaratmaktadır. Ki, Kürt hareketlerinin tarihi bu türden örneklere bolca tanıklık etmektedir. Kürtlerin bu türden bir kullanılması da

**Alanları biz zorladık
mücadelesini biz verdik.**

**1 Mayıs hakkını faşizme boyun
eğen sarı-reformist sendika
ağaları değil, biz kazandık.
Yine bayraklarımızla,
türkülerimizle,
şehitlerimizle alanlara yürüyoruz.**

**1 MAYIS'TA
ABİDE-İ HÜRRİYET
MEYDANI'NI
ZAPTETMEYE GİDİYORUZ!**

Taleplerimiz

- 1 Mayıs işçi ve emekçi sınıfların
birlik, dayanışma ve mücade-
le günü olarak kabul edilmeli
ve tatil ilan edilmelidir!
- Taksim Alanı'nın ad 1 Mayıs
Alanı olarak değiştirilmeli ve
Taksim Alanı üzerindeki yasak
kaldırılmalıdır.
- 1 Mayıs '77 katliamının ve kat-
ledilen 35 emekçinin; tüm 1
Mayıs şehitlerinin hesabı sorul-
malıdır.

